

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218202193
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4218202193.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Jarmily Pogradovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: K. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., W. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 300,60 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 20. augusta 2018, č. k. 14Csp/74/2018-34, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie zhora uvedeným rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a rozhodol, že žalovaná nemá právo na náhradu trov konania.

1.1. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 497, § 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 524 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom k 30. 12. 2016.

1.2. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, pretože žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, t. j. že spoločnosť VÚB, a. s. ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovanú na úhradu dlhu a táto bola napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní. Pretože dodržanie tohto postupu, ktorý je predpokladom pre postúpenie pohľadávky banky podľa zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, zo strany žalobcu nebolo preukázané, súd prvej inštancie konštatoval, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania a z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní celú zamietol. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že keďže žalovaná bola v konaní úspešná, avšak jej v konaní žiadne trovy nevznikli, vyslovil, že žalovaná nemá právo na ich náhradu.

2. V zákonom stanovenej lehote žalobca napadol odvolaním rozsudok v celom rozsahu z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP domáhajúc sa jeho zmeny tak, že žalovaná bude zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 300,60 eur, úrok z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 300,60 eura od 21. 01. 2016 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, náhradu trov konania a náhradu

trov právneho zastúpenia. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie o nedostatku svojej aktívnej legitimácie pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Uviedol, že účelom dotknutého ustanovenia zákona je prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť bankovú pohľadávku, čo nepochybne vyplýva zo systematického začlenenia dotknutého ustanovenia zákona ako aj dôvodovej správy k § 92 vládneho návrhu Zákona o bankách. V nadväznosti na uvedené poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29/Odo/1613/2005 zo dňa 29. 04. 2008, na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. 07. 2002, nález Ústavného súdu SR z 03. 07. 2008, sp. zn. I.ÚS 242/07, rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 87/04, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25. 08. 2016 a uznesenie Krajského súdu v Trnave z dňa 01. 08. 2018.

2.1. Poukázal na to, že aktívnu legitimáciu preukázal fotokópiou oznámenia o postúpení pohľadávky z 02. 12. 2016, ktoré bolo doporučenou zásielkou zaslané na poslednú známu adresu žalovaného. Zároveň predložil fotokópiu zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16. 11. 2016 s prílohou identifikujúcou postúpenú pohľadávku. Okrem toho uviedol, že aj právny predchodca žalobcu žalovanému zasielal upomienky, ktorými ho vyzval na zaplatenie sumy, so zaplatením ktorej bol v omeškaní. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vydaného pod sp. zn. 4 Obo/210/2001. Vo vzťahu k § 92 ods. 8 Zákona o bankách namietal, že zákon o bankách v tejto časti nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods.1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Vzhľadom na to, že sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, obmedzuje sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia aj s ohľadom na odvolacie dôvody žalobcu považuje za potrebné poukázať na to, že právny predchodca žalovaného (Všeobecná úverová banka, a.s.) a žalovaná uzatvorili dňa 20. 01. 2009 zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru, ktorou bol poskytnutý úver vo výške 1 590 eur (47 900,34 SK) s 12,90 % úrokom ročne, s výškou splátok 30,06 eura splatných k 20. dňu v mesiaci, splatnosťou prvej splátky 20. 02. 2009 a konečnej splatnosti 20. 01. 2016. Pôvodný veriteľ listom z 02. 12. 2016 oznámil žalovanej, že postúpil pohľadávku žalobcovi na základe zmluvy z 24. 11. 2016. Súd prvej inštancie žalobu zamietol majúc za to, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Odvolací súd sa stotožňuje s uvedeným záverom a dodáva, že dôkazné bremeno o zákonnosti (platnosti) nadobudnutia vymáhanej pohľadávky v spore vždy zaťažuje žalobcu a túto povinnosť nesplnil. V konaní nebolo preukázané, že boli splnené podmienky postúpenia vyplývajúce z § 92 ods. 8 Zákona o bankách, že postúpeniu predchádzalo doručenie výzvy pôvodného veriteľa žalovanej tak ako to vyplýva zo znenia cit. ustanovenia. Ak by bola splnená táto povinnosť, bolo by následne dôvodné skúmať, či bol dlžník v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní dlhšie ako 90 dní.

6. Vo vzťahu k námietke odvolateľa, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 04. 2018 sp. zn. 1 Cdo/147/2017 podľa ktorého predmetné závery nemožno aplikovať v spotrebiteľskom práve. Rozhodnutie NS SR 4 Obo/210/2001 nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Je potrebné si uvedomiť, že oznámením postúpenia pohľadávky, ktoré je adresované dlžníkovi, dochádza v prvom rade k tomu, že postupca vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie a zároveň berie na seba riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe (postupníkovi). Samotným postúpením pohľadávky však nedochádza k inej zmene záväzku než v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva bola neplatná,

dochádza k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa. Najvyšší súd preto uzavrel, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti.

7. Odvolací súd dodáva, že ak zmluva o úvere ako nesporne spotrebiteľská ex offa vyžaduje posúdenie z hľadiska neexistencie neprijateľných zmluvných podmienok a dodržania ochrany (práv) spotrebiteľa, potom aj právny úkon týkajúci sa postúpenia z nej vyplývajúcej pohľadávky, a teda aj aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, je potrebné posúdiť z rovnakých hľadísk. Nie je preto prípustné uspokojiť sa len s tým, že postúpenie bolo spotrebiteľovi oznámené, pričom na charakter pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy postúpenie pohľadávky nemá vplyv. Postúpenie pohľadávky z úverovej zmluvy bankou inému subjektu ako banke v zásade nie je v záujme spotrebiteľa, keďže nad činnosťou banky má dohľad Národná banka Slovenska. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách v sebe obsahuje zákonnú ochranu dlžníkov zo zmluvných vzťahov vzniknutých voči bankovým subjektom, ohľadom možnosti postúpenia inému subjektu len pohľadávky zodpovedajúcej iba nesplácanej časti dlhu a vyplýva z neho, že pre platné postúpenie pohľadávky musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky obsiahnuté v tomto zákonom ustanovení, t. j. pohľadávka banky musí byť splatná, postúpeniu musí predchádzať písomná výzva dlžníkovi a omeškanie dlžníka musí byť kvalifikované - dlhšie ako 90 kalendárnych dní (so splnením čo len časti peňažného záväzku), teda striktné podmienky postúpenia pohľadávky v uvedenom zákonom ustanovení potvrdzujú výnimočnosť postúpenia bankovej pohľadávky a nepodporujú možnosť odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok vyplývajúcich z § 92 ods. 8 Zákona o bankách, teda nepreukázal zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní a ani súdu prvej inštancie nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 16. 11. 2016, súd prvej inštancie nemal inú možnosť, ako žalobu zamietnuť. Ani výpis z účtu žalovanej nepreukazuje tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalovanej boli jeho právnym predchodcom zaslané písomné výzvy, keď podľa výpisu boli účtované poplatky za upomienky. Žalobca si uplatnil zaplatenie splátok splatných od 20. 04. 2015 do 20. 01. 2016 (splátky 75 - 84), ale podľa výpisu posledné poplatky za upomienku sú z rokov 2013, pričom je potrebné zdôrazniť, že ani takto zaúčtovaný poplatok sám o sebe nie je dôkazom o zaslaní výzvy dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

8. Ak teda zákonné podmienky § 92 ods. 8 Zákona o bankách neboli dodržané, pohľadávka nebola spôsobilá (vôbec) k postúpeniu, čím žalobca nepreukázal jej nadobudnutie, teda nepreukázal, že by sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky a mal aktívnu vecnú legitimáciu v spore, a keďže má súd aj ex offa, povinnosť prihliadať na oslabenie uplatniteľnosti pohľadávky voči spotrebiteľovi, súd prvej inštancie prijal správne skutkové i právne závery, ktoré nie sú v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (viď zhrňujúce rozhodnutie 3 Cdo 87/2017 zo dňa 14. 09. 2017), preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a žiadne si ani neuplatňovala.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).